

Yolun Daha Başındayım!

Allah'a inanmam zor olmadı. Çevremdeki herkes zaten ona inanıyordu. Çocukluğumun korkutularak büyütülen teyzeleri ve amcaları beni de Allah'la korkutarak tanıştırmayı seçtiler. Düşünsenize küçük bir çocuk anne ve babasının, mahallesindeki ağaçların, çiçeklerin, karıncaların bir yaratıcısı olduğunu öğreniyor.

Dünyadaki bu mükemmel uyumun, muhteşem renklerin, birbirinden çeşitli hayvan ve bitki türlerinin tek bir sanatkârı var; o da Allah. Göğe bakıyor bembeyaz yuvarlak bir ay, kilometrelerce uzakta gökyüzünde sallanır; sahibi Allah! Yere bakıyor masmavi denizler uçsuz bucaksız, insanın yüreğini serinletir; sahibi Allah! Bunca güzelliğin yanında onun kalbinde tek bir duygu: Korku. Çünkü cehennemi de yaratan Allah.

Bazen kafam karışıyordu. Yaratıcı nasıl hem bu kadar iyi olup hem de bu kadar korkulacak bir varlık olabiliyordu? Çocuk aklım bir sünger gibi tüm sözleri, davranışları, işaretleri emiyordu. Beynimin en özel hafıza odalarında saklanacak olan bu eylemler, sözler beni ileride nasıl bir kul yapacaktı? Olsun ona yine de inanıyordum ve ondan korktuğum için o ne isterse bunu yapacaktım. En azından planım buydu.

Küçükken iyi bir gözlemciydim de. İnsanları fazlaca izler ve onların davranışlarında bir anlam bulmaya çalışırdım. Allah'la aramda ördüğüm bu korku duvarına bir pencere açmış olmam da bu gözlemlerim sonucunda oldu. Bir şey keşfettim. Yeni bir duyguydu bu.

Bu duygu dışarıdaki tüm insanların aksine davranan, sık sık fısıltılarına kulak verdiğim, ibadet ederken adeta zevk alan, kendimi yanına sokulup onu izlerken bulduğum babamın huzuru... Sanki o korkmuyordu. Yaptığı her şeyi korktuğu için değil de lezzet aldığı için yapıyordu. Yaşadığı huzur öyle yoğundu ki tüm evi kuşatıyordu. Bu yüzden onunla geçirdiğim yıllarda onu izlemeye bayılırdım. Namaz kılariken okuduğu duaları anlamaya çalışırdım. Bazen koltuğun köşesine oturup yalnız başına kitap okurdu. O kitaptan notlar alırdı. Bazen bize de okurdu. Okuduğu kitap, seneler sonra anladığım Elmalılı Muhammed Hamdi'nin Kur'an tefsiriydi. Dinleyen çocukların en büyüğü ise henüz 15 yaşındaydı. Kimse usanmazdı yine de onu dinlemekten. Gece yatariken yanına sokulurdum. Nefes alışverişlerini hissederken ağzından çıkan duaların huzuru, bir misk gibi tüm odaya yayılırdı. Babam her zaman farklı bir huzur kokusu yayardı etrafa. Benim için leylak, hanımeli, petunyaya benziyordu o kokular.

Başarının Sırrı

Uzun süre sadece şunu düşündüm: Nasıl başarıyor bunu? Dışardaki korku sevenlerin aksine nasıl bu kadar lezzet alıyor ibadet etmekten? Bir taraftan hayatı da çok seviyor. Yaşamaktan keyif alıyor. Her sabah yedide işe gidip akşam beşte dönmesine rağmen nasıl hem hayatın içinde bu kadar kalıp hem de ahiret yurduna böyle eğlenircesine hazırlanabiliyor?

Babamı kaybettiğimde 18 yaşındaydım. Bir sabah evden çıktık ve bir daha dönemedi. O gidince başımızın üzerindeki huzur bulutu da onunla uçup gitti. Ondan sonra kendimi daralmış, bunalmış, yalnız hissettiğimde, duygularımı tanımlamakta zorlandığım anlarda onun huzurunu yakalamaya çalıştım. Kur'an okuyordum, namaz kılıyordum olmuyordu. Hep bir telaş vardı içimde. Kafamda yapılacaklar listesi. Hayatımın en boş günlerinde de vardı o liste, en dolu günlerinde de. Hayatta hep önemli şeyler vardı ve ben onlarla nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum. Yine de Allah'la aramı iyi tutmaya çalışıyordum.

Çünkü ondan ödüm kopuyordu. Daha sonra bu duygumun üzerinde durmaya karar verdim. Babamda olan ama bende bir türlü olmayan şey neydi? Aradan geçen onca yıldan sonra babamdaki sırrı nihayet çözebildim. Aslında burnumun dibindeki cevap o kadar basitti ki. Babamın tek sırrı buydu: Sevgi... Hayatını her zaman dengeli yaşamaya çalışan babacığım Allah'ı çok seviyordu. Ben ise ondan korkuyordum.

Babam, Allah'ı sevdiği için hep onunla olmak istiyordu. Ona ibadet etmekten zevk alıyordu, bense kendimi vazifesini yapan bir asker gibi hissediyordum. Sonra Allah'ı sevmeye karar verdim. Onu elbette seviyordum; ama onun sevgisini kazanmamış, öğrenmişim. Tabi bunu kendime itiraf etmem yıllarımı aldı.

Kulun bildiği bir şey var ki Allah'a duyduğu teveccüh hiçbir zaman karşılıksız değil. Ben onu ne kadar seversem onun beni daha fazla seveceğini, sevmekle yetinmeyip meleklerine ve kullarına da sevdireceğini biliyorum.

Acaba Allah Beni Seviyor mu?

Kulun bildiği bir şey var ki Allah'a duyduğu teveccüh hiçbir zaman karşılıksız değil. Ben onu ne kadar seversem onun beni daha fazla seveceğini, sevmekle yetinmeyip meleklerine ve kullarına da sevdireceğini biliyorum. Hem ben onun sevgisiyle yarışmam ki!

Kulun Allah'a duyduğu sevgide hayret, güven, bağlılık ve ulaşabilirse sonunda aşk yatarken, onun sevgisinde rahmet yatar. Kur'an'da ne de çok bahseder rahman ve rahim isimlerinden!

Allah'ım her bir ismin ne de güzel! Bu dünyada en yoğun hissedilen duygunun sevgi olması, insanın mekân kavramını sevgi ile yitirmesi boşuna değil. Sevgi beden içinde sıkışmış bir ruh gibi. Kul baki olan Allah'ı sevince layığını buluyor, adeta özgürleşiyor.

Sevgi tüm soruların cevabını bulmak için girilen ilk kapı. Hz. Adem'in tövbesinin kabulünde yatan sır... Allah tüm kâinatı bir sevgi üzerine inşa etmemiş mi? "Sen olmasaydın bu âlemleri yaratmazdım!" sözü sevginin üzerine uzun uzun düşünmemiz gerektiğini de vurgulamaz mı?

Onu Nasıl Seveceğim?

Peygamberimize gelen ilk vahiylerde Allah kullarına kendini tanıtıyor. Biliyor ki tanınmadan iman olmaz. İmansız ibadetin de hiçbir anlamı olmaz. Sevginin yolu da tanımaktan geçer. Birini ne kadar çok tanırsak, ona o kadar çok muhabbet duyarız. İmam Gazâli de, "Allah'ı bilen kişi onu sever. Kul, Allah hakkında ne kadar bilgi edinirse Allah'a karşı muhabbeti de o kadar artar." der. Allah'ım seni tanımak için bana fırsat ver!

Allah'ı Ne Kadar Tanıyorum?

Onu tanımak için onunla vakit geçirmem gerektiğini biliyorum. Tıpkı bir insandan duyduğum güzel sözlerin kalbimi okşaması gibi, onun sözlerini de duymalı ve kalbimin tüm hücrelerinde onu hissetmeliyim. Peygamberimizin güzel tavsiyesi şimdi kulaklarımda çınlıyor: "Kim Allah'la konuşmak isterse Kur'an okusun." O zaman Kur'an olmadan Allah'ı tanıyamam. Kur'an'a sarılmalıyım. Allah'ı tanımak için ona zaman ayırmalıyım. Artık farkındayım; onun varlığını derinden hissetmek, merhametinin ve sevgisinin sakin sularında huzura ermek, dingin ve olgun bir ruha erişmek onu tanımak ve sevmekle olacak.

Allah'ın muradı da bu değil mi zaten? "Gizli bir hazine idim, bilinmeyi istedim/sevdim ve bu yüzden âlemi yarattım." (bk. Aclûnî 1997: 2/121). Allah'ım seni bilip sevmek için ne kadar da geç kaldım!

Hz. Musa'nın Allah'la konuşmasını hatırlıyor musun? "İlahi! Yakınımdaysan yavaş konuşayım, uzağımdaysan bağırayım sen neredesin" diye sormuştu. Allah da ona, "Ben beni zikredenlerin sohbet arkadaşayım, bana dost olanın yakınındayım, ona şah damarından daha yakınımdır." buyurmuştu.

Allah'la Aranda Hiçbir Engel Yok

“Kulum bana yürüyerek geldiği zaman, ben ona koşarak varırım.”
Kibrin neredeyse her şeyi ve herkesi sardığı bu çağda ne kadar da düşünülmesi bir söz! Söyler misin kalbim sen sana yürüyerek gidene ona varıncaya kadar koşar mısın? Azim olan Rabbim! Ben sana koşarak gelmeyi ne de çok istiyorum ama aramızda engeller var. Biliyorum o engelleri sen koymadın. Bu dünya hayatı boyunca seninle arama ben bir şeyleri koyup durdum. Bazen parmak uçlarımı kaldırıp önümdeki dağ gibi yığına bakıyorum. Göremiyorum!

Ben Bu Putları Nasıl Kıracağım?

Hız. Mevlâna, nefsi bir puta benzetiyor. “Put kırmak kolaydır, hem de pek kolay. Fakat, nefis putunu kırmayı kolay sanmak, bilgisizliktir, bilgisizlik!” diyor. İyi ki bu zatlar gibi öğretmenlerim var. Cahilliğime sarılıp gittiğim bu yolda bana rehber olurlar. Ne yazık kalbimde ne de çok put var! Bir de Hz. İbrahim var putları kıran. Allah, “dostum” dediği nebisine şöyle vahyetmiş: “Seni niçin dost edindiğimi bilir misin?” İbrahim Aleyhisselam “Hayır” cevabını vermiş. Bunun üzerine Allah Teala: “Zira hiçbir şey beni senin kalbinden alıkoyamaz. Her ne hal olursa olsun senin beni unuttuğunu görmedim!”
Ah kalbim! Keşke sen de bir an olsun unutmasaydın onu! Şimdi bir baltayla kırsa İbrahim Aleyhisselam içimdeki putları!

Asaf Hâlet ne de güzel söyler:

“ibrâhîm içimdeki putları devir elindeki baltayla kırılan putların yerine yenilerini koyan kim?”

O putları da koyan benim, benim nefsim... Allah'la arama giren tüm masivadan yani dizginleyemediğim nefsimin arzularından kurtulmam kolay olmayacak. Hem sonucu güzel olan ne kolay ki bu hayatta? Bir kazağı örmek günler alır, bir binayı yapmak aylara mal olur, bir kitap yazmak belki yıllar ister. Ama biliyorum yol uzun olsa da yürüyünce varılacak...

Dünyanın tüm seslerine kulaklarımızı kapatıp kalbimize dönelim ve soralım: “Allah'ı ne kadar çok seviyorsun kalbim?” Kalbinin fısıltılarını duyarsan bil ki Allah kuluna en hırçın denizlerde bile yolunu kaybetmemesi için bir pusula verir.

Listenin En Başına Onu Yaz!

Bu dünyanın işleri hiçbir zaman bitmeyecek. Müslüman olmanın en zor tarafı da bu bana sorarsan. İslam bir mabede kapanıp sadece Allah'a ibadet

etmemizi istemez. Peygamber Efendimiz zamanında bunu yapan sahabeleri uyardı ve “İslamiyet’te ruhbanîyet yoktur.” buyurmuş. O zaman bu dünya hayatının içinde ona da daimî bir yer ayırmalıyım.

Dedim ya, kafamın içinde hep bir pinlenmiş yapılacaklar listesi duruyor. Rabbime sormak için açıyorum yine bana gönderdiği mektubu. “Bu dünya hayatı geçici bir oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir ve ebedî ahiret diyarı ise, hayatın ta kendisidir. Keşke bunu bir bilselerdi!” (Ankebût suresi, 29/64) Listemdeki tüm maddeler bu ayete dahil. Allah’ım beni bu dünyada oyalanıp seni kaybedenlerden eyleme!

İnsan sevdiğinin bir dediğini iki etmezken Allah’a duyduğu hakiki bir sevgi sonrasında ibadetini bir görev bilinciyle mi yoksa koşa koşa zevkle mi yapar? Bunca şeyden sonra hayatımdaki tüm listelerin önüne Allah’ı koymam gerek biliyorum. Çünkü onu koymazsam hiçbir şey beni tatmin etmeyecek. Kısa süreli şeker tadı mutluluklar ağzımda bir acılık bırakacak. Sen de Allah’ı o listenin başına koymak ister misin? O zaman sessiz bir odaya geçelim, dünyanın tüm seslerine kulaklarımızı kapatıp kalbimize dönelim ve ona soralım: “Sen Allah’ı ne kadar çok seviyorsun kalbim? Onu sevmek için şimdiye kadar ne yaptın?” Kalbinin fısıltılarını duyarsan bil ki Allah kuluna en hırçın denizlerde bile yolunu kaybetmemesi için bir pusula verir. İnsanın pusulası da kalbidir.